

G a š p e r: Zdaj pa le hitro v Črni les! Sreča naj me vodi, pamet in zvitost moja, pa jo najdem! (*Zapoje*):

Razgrnite se, gozdovi,
mlad junak za srečo gré.
Uravnajte se, bregovi,
in razkleni se, morjé!

Zdróbi v prah se mi, skalovje,
mlad junak za srečo gré,
in ukloni se, gorovje,
in ne skrivaj mi cesté!

(*Odhiti na desno. Pesem se izgubi v daljavi.*)

C a r: Odšel je...

M i n i s t e r: Da, odšel je. A Bog ve, do kam pride!

Z d r a v n i k: Odšel je, a ne vrne se več!

C a r: Naj mi nakloni Vsemogočni le še to veselje, da se vrne in z njim moja hčerka. Zvit je bolj kot lisjak, a junaški bolj kot vsakdo. Vrne se, vem, da se vrne in osramoti vse druge. In ko se vrne on in moja ljubljena hči, se vrne tudi moje zdravje...

Z d r a v n i k (*v zadregi*): M-da, m-da!

Z a s t o r p a d e.

Jesen.

*Pred dnevi je leto pri nas gostovalo,
pred dnevi je solnce v doleh vasovalo,
gorele planine so v žaru in vonju dreves,
akordi cvetic so plamteli v naročje nebes.*

*In danes? — Jesen je razpela polmračne zavese,
dežuje — večer se je sklonil globoko do strehe,
opuščene plakajo trate in lehe,
polsivo ozračje se v hladu mežikavem trese.*

*Pred dnevi iz grudi so nade kipele,
livade so v duši še radostno pele...
To bilo je leto! — In danes je žalost samotna
prepregla planine, doline, drevesa tihotna.*

*Poskrili so murni se v zemljici rjavi,
in lastavka peva slovo v daljavi,
le vrabec smehlja se na veji: »Čiv, čiv,
saj pride pomlad še, samo če boš živ!«*

M. Lipužič.